

CONVERSA AMB CINTA MULET: UNA AVENTURA POÈTICA EN PLENA MADURES

«Entrevista sona a preguntes que volen una resposta», diu Cinta Mulet quan li proposem un encapçalament. Aquesta primera puntualització es refereix al títol de l'escrit, «Conversa amb», que hem consensuat per refermar la intenció d'intercanvi de punts de vista.

Cinta Mulet és mare de família, mestra d'escola i estudiant de filologia. Una d'aquelles dones amb mirada carregada de biografia i de lluita. El vessant de creadora obre una escaleta de llibertat a les múltiples obligacions quotidianes.

Té bona memòria per als detalls, col·lecciona moments en el record.

Parla clar i català del sud, de l'aigua i de l'amor, amb un llenguatge espontani i entenedor, amb una modèstia una mica aspra, del qui no està per a romanços, ni per a falsos reconeixements. Sense careta ni façana. Tal com raja.

NÚRIA CALVÓ: Prenem com a punt de partida el primer de maig del 1999, una de les teves primeres aparicions en públic a Tarragona. Va ser un homenatge a Maria Mercè Marçal que vas conduir implicant-te a fons i apassionadament.

CINTA MULET: Allò va ser una bullida. S'havia de fer i jo ho tenia molt clar. Jo me vaig imaginar lo recital. I sense l'ajut del Manolo Rivera, que es va ocupar de la publicitat, de la logística en general, segur que no hauria estat possible. Amb tot el grup de la Tertúlia Mediona 15, hi he tingut bona relació des de la meva arribada a Tarragona. Els contactes els vaig fer jo.

Aquella vetllada s'hauria d'haver celebrat per Sant Jordi, però es va anar posposant, i el primer de maig ens va donar l'oportunitat de lligar els conceptes de treballadora i poeta. Hi havia moltes dones al recital: la Lluïsa Julià, la Josefa Contijoch, la Neus Aguado... La Montserrat Abelló no hi va poder ser –una

llàstima. La vinculació entre ella i la Maria Mercè Marçal era intensa, però just aquells dies li va sorgir un problema familiar, i no hi va poder assistir. Li va saber molt greu.

NÚRIA CALVÓ: Bàsicament, les recitadores eren una representació del Penclub, amb qui Marçal havia tingut molta relació.

CINTA MULET: Estes dones dirigien (i encara dirigeixen) la secció femenina del Penclub. Marçal havia estat, junt amb Montserrat Abelló, fundadora del Comitè d'Escriptores del Centre Català del Penclub Internacional. No hi he continuat el vincle, però en aquell moment les vaig anar a buscar perquè ho vaig sentir. Jo quan tinc un impuls em llanço. No esperava res a canvi: me va entrar la *ventolera* i ho vaig tirar endavant.

NÚRIA CALVÓ: Repassem el teu currículum bibliogràfic. El primer recull de poemes va ser *Paraula de dona*.

CINTA MULET: Sí. El vaig escriure per necessitat vital. Va estar guardat al calaix durant tres anys, fins que me vaig envalentir i el vaig traure, passada l'etapa, en aquell moment en què ja no importa exterioritzar les vivències del teu jo poètic, que l'objecte el tinguin els altres perquè ja no el sents teu, perquè allò ja està superat i tu ja ets una altra persona. La introducció és una promesa d'escriure, i Maria Mercè Marçal és referent literari en tot el llibre. La vaig descobrir en aquella època, just quan estava a punt de morir. Vaig llegir tots els seus poemes, tret dels darrers, que encara ara no els he llegit. Era una necessitat de comunicar, ho tenia tot al pap i havia de sortir. Crec que no t'has de forçar a voler dir, tot i que cal anar agafant l'hàbit, perquè si vas esperant i no t'hi poses, el moment adequat no el trobes mai i no fas res. I d'altra banda, si forces el motiu per escriure, surt un poema mediocre. El que explica ha de ser matèria viscuda, i com a

mínim hi ha d'haver un 2% de la població que s'hi senti identificat. Si no és així, és una pèrdua de temps, no?

Hi va haver un recull compartit amb més autors i amb poca difusió, *La saviesa de l'ombra*. Evidentment, el títol conté una metàfora, referida a aquelles persones que es troben en inferioritat de condicions, que han patit i que pateixen –són extensa majoria–, i per això mateix tenen una saviesa intrínseca, que desconeixen els altres, saben molt més que aquells que només es pensen que saben però no han viscut. Parlo de l'ombra per oposició als personatges brillants, als triomfadors. És una poesia de tipus social: ja el primer poema, i en realitat tot el recull, és un homenatge a Maria Mercè Marçal, que havia acabat de morir.

NÚRIA CALVÓ: Amb aquest vas guanyar el premi Miquel Martí i Pol que entrega CCOO a Barcelona.

CINTA MULET: No! Només un accèssit, va guanyar un noi de Barcelona. Aquest certamen se celebra cada any, i és per a escriptors novells. Jo, en la meua innocència, m'havia presentat tres anys seguits al Premi Ciutat de Tarragona, ignorant que primer s'havia de passar per premis més modestos. Acabava d'arribar a Tarragona i m'hi vaig llençar directament, en sentir que l'anunciaven per la ràdio. Després vaig saber que aquest premi és per a autors consagrats (o simplement millors que jo), que cal tenir currículum. I que, un cop guanyat el Ciutat de Tarragona, llavors sí que un ja està enfilat en el bon camí. Això ho pensava, però ara més que perseguir els premis, els defujo.

NÚRIA CALVÓ: Hi ha més poemaris amagats?

CINTA MULET: I tant! Hi ha *Només un fil de llum blanca*, escrit en una època en què jo estava molt espessa, i no sabia pas per on tirar. Aquest crec que es quedarà molts anys més al calaix. Després hi ha *Poemes del sud*, que espero que sortirà publicat aviat, i que és com una mena de segona part de *Paraula de dona*. Tracta l'amor, el desig que quan es fa realitat es mor, l'amor que quan se fa palpable deixa de ser amor. Aquesta temàtica amorosa és eterna, tot i que és un engany: és una ficció que ens hem inventat perquè ens ajuda a viure... a viure enganyats! És que el món de les idees és una preciositat.

I encara n'hi ha dos més, *Contrapunt* i *Poemes sota l'aigua*, que els vull revisar.

Sempre m'ho miro i m'ho repasso tot moltes vegades. La creació és molt ràpida, però després ho refaig i ho torno a refer, fins que ja no sé quina és la versió bona!

A més, acaba de sortir un recull compartit, editat per Cossetània, en què represento la Terra Alta amb un poema narratiu i líric, amb un bon grau de dramatisme. Estic molt contenta d'haver-ho pogut fer.

I després hi ha la participació en la col·lecció *La imatge que parla* d'Arola Editors, amb Alfredo Gavín, que també és poeta i que aquí va fer uns dibuixos molt bonics, i em va demanar a mi que hi posés els textos.

NÚRIA CALVÓ: Pel que dius, la teva producció poètica no la dones per acabada ni de bon tros.

CINTA MULET: La producció no s'atura mai, no es pot considerar mai acabada. Però no m'agrada publicar massa seguit. Al mercat hi ha una saturació important, la literatura s'ha convertit en material fungible, es consumeix amb immediatesa, i si hi ha res que val la pena amb prou feines es veu, passa de pressa. És la dictadura de les novetats, que canvien dia a dia. No tenim temps de pair.

NÚRIA CALVÓ: Però no va ser el cas de *Paraula de dona* (Arola Editors, 2001), que va tenir una repercussió significativa. El dia de la presentació a Poetes hi havia molta expectació, la sala plena i moltes personalitats de l'escena local en van parlar molt bé. Va ser una petita gran sorpresa.

CINTA MULET: *Paraula de dona* no va ser tan sols el dia de la presentació (tot i que no l'oblidaré en la vida), va ser abans i després. Em considero afortunada.

NÚRIA CALVÓ: I no has fet cap intent en prosa?

CINTA MULET: No. La prosa no... No tinc paciència! La poesia és síntesi, són mil sentits en poques paraules.

NÚRIA CALVÓ: Però si la prosa sembla més «fàcil». La poesia és laboriosa, és ritme, rima.

CINTA MULET: Ja no. La força de la poesia és precisament la multiplicitat de significats, i la capacitat de destruir la frase, desfer-la, per dir un munt de coses. Hi ha qui veu la poesia com una pèrdua de temps, però jo crec que és necessària, i ho serà cada cop més, si no, en quina mena de persones ens convertirem? tan freds, tan estranys! Quina mena d'illots!